

РЕШЕНИЕ

№ 4197

гр. София, 25.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7309** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалбата на Е. А. П. против заповед № РА-30-163/02.06.2020 г. на Главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредено премахването на незаконен строеж „Електрозахранване на жилищна сграда“, находящ се в ПИ с идентификатор 32216.2298.48 и ПИ с идентификатор 32216.2298.46 по КККР, кв. 12, в.з. „И.“ по плана на [населено място]. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Обосновават се съображения, че в хода на административното производство не са изследвани в пълнота обстоятелствата относно авторството на строежа, като без каквито и да е доказателства за извършител на строежа е определена оспорващата. Неточното посочване на датата на извършване на строежа се сочи като нарушение на чл. 35 от АПК. Оспорва се констатацията, че строежът е извършен без одобрени строителни книжа. В тази връзка се изтъква, че изграждането на присъединителната връзка с електропреносната мрежа е част от одобрения инвестиционен проект, който е неразделна част от издаденото разрешение за строеж № 26/08.02.2008 г. за „Жилищна сграда“, находяща се в ПИ с идентификатор 32216.2298.45 по КККР, УПИ VIII-1780, кв. 12 по плана на в.з. „И.“, район „Б.“. Излагат се доводи за наличие на хипотезата на

чл. 150, ал. 1, т. 15 от ЗУТ. Като нарушение се изтъква и обстоятелството, че административният орган не е обсъдил и събрал доказателства дали изграденото електрозахранване представлява инсталация за ниско напрежение и какви са нейните характеристики. Изтъква се и наличието на неяснота относно това кой точно строеж следва да бъде премахнат. Подробни съображения в тази насока са изложени и в депозираните по делото писмени бележки от пълномощника на оспорващия. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Главния архитект на Столична община чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, подробно изложени в съпроводителното писмо. Изтъква се липсата на издадено разрешение за строеж, установимо и от писмо на [фирма]. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, адресат на индивидуалния административен акт в законоустановения срок по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При извършена проверка на място от служители на районната администрация на район „Б.“, Столична община е установен строеж „Електрозахранване на жилищна сграда“, находящ се в ПИ с идентификатор 32216.2298.48 и ПИ с идентификатор 32216.2298.46, кв. 12, в.з. „И.“ по плана на [населено място]. Поземлен имот с идентификатор 32216.2298.48, в който е изграден част от строежа, е публична общинска собственост, с начин на трайно ползване – за второстепенна улица. Строежът е извършен от Е. А. П. и [фирма] между които е сключен договор за присъединяване на обекти на потребители към електроразпределителната мрежа № 2-284022/2.04.2008 г. Към момента на проверката строежът представлява въздушна линия с усукан проводник, окачен на стоманени стълбчета, служеща за захранване с електроенергия на жилищна сграда, находяща се в ПИ с идентификатор 32216.2298.45 по КККР, УПИ VIII-1780, кв. 12 по плана на в.з. „И.“, район „Б.“, собственост на Е. А. П.. Захранването е извършено като отклонение от електропреносната мрежа на квартала и преминава през ПИ с идентификатор 32216.2298.48 и ПИ с идентификатор 32216.2298.46. Установено е, че на съществуващ стоманобетонен стълб на ъгъла на [улица] е монтирано електромерно табло за измерване на консумираната електрическа енергия на жилищната сграда. Строежът е квалифициран като V категория, съгласно чл. 13, ал. 2 от Наредба № 1/30.07.2003 г. за номенклатурата на видовете строежи. Констатациите от проверката са обективирани в Констативен акт № РБН18-ГР94-102-1/23.12.2019 г., съобщен на Е. П. на 02.04.2020 г. по пощата, видно от известие за доставяне № PS 1040 08C33D P. В законоустановения срок е постъпило възражение към САГ18-ТК00-964/10.04.2020 г.. Доводите изложени в него са обсъдени от административния орган и приети за неоснователни, предвид липсата на доказателства за законност на строежа.

Въз основа на така установените факти и проведената административна процедура, Главният архитект на Столична община е издал оспорената заповед, с която е разпоредил премахването на строеж “Електрозахранване на жилищна сграда”, квалифициран като незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ,

извършен в нарушение на чл. 137, ал. 3 и чл. 148, ал. 1 от ЗУТ.

По делото са приети като доказателство молба от 01.04.2021 г. от пълномощник на [фирма] и писмо от 07.04.2021 г. от кмета на район „Б.“, Столична община.

В молбата на пълномощника на [фирма] е посочено, че към момента е изготвен инвестиционен проект за изграждане на енергийни съоръжения за присъединяване на жилищната сграда, находяща се в УПИ VIII-1780, кв. 12 по плана на в.з. „И.“, район „Б.“ към електропреносната система, който е на етап съгласуване с необходимите органи и инстанции, след което същият ще бъде внесен за издаване на разрешение за строеж. Приложен е заверен препис от ситуация кабели Н.Н. /ниско напрежение/ 1 kV /един киловолт/ от съгласувания с електроразпределителното дружество и [фирма] инвестиционен проект.

Към писмото на кмета на район „Б.“ е приложено Разрешение за строеж №26/08.02.2008 г. за „Жилищна сграда“, находяща се в УПИ VIII-1780, кв. 12 по плана на [населено място], местност в.з. „И.“, ведно с всички приложени към него документи и инвестиционен проект.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящия съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Главния архитект на Столична община, в съответствие с делегираните му правомощия със заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г. на кмета на Столична община във връзка с чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ, както и предвид категорията на строежа. Същата е издадена и в предписаната от закона форма със съдържание отговарящо на законоизискуемото се по чл. 59, ал. 2 от АПК.

При постановяването на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, установени в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ, които да мотивират неговата отмяна. Видно от приложения по делото констативен акт № РБН18-ГР94-1042-1/23.12.2019 г., в съответствие с изискването на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ, е извършена нарочна проверка от компетентни длъжностни лица по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ - служители в администрацията на район "Б.", в резултат на която е издаден и констативния акт, който е връчен лично на извършителите на строежа, като им е предоставена възможност да упражнят правото си на възражение. Административният орган се е позовал изрично на констативния акт в оспорената заповед, с което констатациите по него са приобщени като фактически мотиви на заповедта.

Неоснователно е възражението на оспорващия за допуснато нарушение на процесуалните правила изразяващо се в това, че хода на административното производство не са събрани всички относими и необходими доказателства. На заинтересованото лице е предоставена възможност да упражни правото си на защита в пълен обем, като своевременно му е връчен констативния акт, обективиращ резултатите от проверката на строежа. Същото са разполагало с възможност, както да подаде писмено възражение, така и да представи всички доказателства, които сметне за необходими и относими. Видно от депозираното от пълномощника на Е. А. П. възражение, с него е оспорен констативния акт, но не са представени доказателства, установяващи неправилност на изложените в него констатациите.

Настоящият съдебен състав намира също така, че оспорената заповед е постановена и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

Противно на изложеното в жалбата, обектът - предмет на административното

производство има характера на строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ПЗР на ЗУТ от V категория, съгласно чл. 13, ал. 2 от Наредба № 1/30.07.2003 г. за номенклатурата на видовете строежи.

Съгласно разпоредбата на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, а в съответствие с чл. 142, ал. 1 от ЗУТ основание за издаване на разрешението за строеж са съгласуваните и одобрени инвестиционни проекти, т. е. законосъобразното изграждане на процесните строежи е било обусловено от одобряването на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж.

За да е налице незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ е необходимо строежът да е извършен без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. В настоящия случай, констатацията за липсата на изискуемите се по закон строителни книжа се оспорва, като се твърди, че изграждането на строежа, предмет на оспорената заповед е част от одобрения инвестиционен проект и издаденото разрешение за строеж. Тези твърдения се опровергават както от приложения по делото инвестиционен проект и по точно част „Електро“, така и от изричното изявление на пълномощника на [фирма] в писмото от 01.04.2021 г., където изрично е отбелязано, че към момента е изготвен инвестиционен проект за изграждане на енергийни съоръжения за присъединяване на жилищната сграда, находяща се в УПИ VIII-1780, кв. 12 по плана на в.з. „И.“, район „Б.“ към електропреносната система, който е на етап съгласуване с необходимите органи и инстанции, след което същият ще бъде внесен за издаване на разрешение за строеж.

С оглед така установените факти, необорени от оспорващия и при липсата на валидно издадени строителни книжа е налице безспорно установен незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, подлежащ на премахване по реда на чл. 225а от ЗУТ, на каквото правно основание е издадена оспорената заповед.

Като израз на защитна теза следва да се квалифицират доводите, изложени в жалбата за допуснато нарушение в хода на административното производство, изразяващо се в неизследване в пълнота на обстоятелството относно авторството на строежа. В тази връзка следва да се отбележи, е адресат на заповедта е както Е. А. П. като собственик, така и [фирма] в качеството му на фактически извършител на строежа, съгласно договор за присъединяване на обекти на потребители към електроразпределителната мрежа № 2-284022/24.04.2008 г. Още повече, че доводи относно собствеността на строежа, основаващи се на нормите на Наредба № 6/09.06.2004 г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически мрежи са изложени от оспорващата и нейния пълномощник в депозираното възражение по констативния акт, които напълно се споделят от настоящия съдебен състав.

Ситуирането на строежа в границите на ПИ с идентификатор 32216.2298.48 и ПИ с идентификатор 32216.2298.46, които не са собственост на извършителя, изключва прилагането на чл. 150, ал. 1, т. 15 от ЗУТ и води до неоснователност на изложените доводи в тази насока в жалбата.

Изводът за периода на извършване на строежа след 2007 г. следва от наличния по делото предварителен договор № 59259/07.11.2007 г. за присъединяване на обекти на потребители към присъединителната мрежа. С оглед установения период на изграждане на процесния строеж са неприложими предпоставките за търпимост по § 127 ПЗР ЗУТ, както и тези по § 16, ал. 1-3 от ПР на ЗУТ. Визираните норми

установяват два срока на изграждане на строежите като условие за тяхната търпимост. Посочването на период, попадащ извън тези срокове е достатъчно за извършване на преценка за търпимост на строежа. Ето защо не е необходимо категоричното определяне на датата на неговото изграждане, поради което и доводите изложени от пълномощникът на оспорващата за допуснато нарушение в тази насока са неоснователни.

Липсата на отменителните основания по чл. 146 от АПК спрямо оспорената заповед налагат отхвърляне на жалбата. При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер определен по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. П. против заповед № РА-30-163/02.06.2020 г. на Главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Е. А. П. да заплати на Столична община разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: